“RAM DE FLORS”, TALLER A L'ASSOCIACIÓ FANJAC I EXPOSICIÓ A LA CASA DE CULTURA DE GIRONA

En el marc de **Girona, temps de flors 2017** i des de l'Associació FANJAC, es va realitzar el taller “Ram de flors”, un projecte per a nois i noies a partir de sis anys, realitzat durant el mes d'abril i amb la finalitat de ser exposat al hall de la Casa de Cultura de Girona com a muntatge de l'edició d'enguany d'aquesta gran festa de la primavera.

Aquest taller pretenia despertar l'interès dels participants en el gènere de la natura morta de flors. Es va partir d'una informació prèvia sobre la natura morta en general, terme que apareix a Holanda en el segle XVII per designar el gènere pictòric encarregat de la representació de coses inanimades: fruites, instruments, utillatge de qualsevol tipus, aliments… i que en el cas de les flors, les pintures ens oferien una imatge atemporal i congelada del que ràpidament havia de fer-se malbé. Des d'aquesta perspectiva, es va poder prendre consciència de que un gerro amb un ram de flors és, a escala petita, com el cicle que va de la vitalitat de la primavera a la davallada de la tardor o, de manera més general, com el cicle vital de les persones.

Vam poder veure com els motius florals relacionats amb el culte a la Verge Maria, les il·lustracions botàniques del segle XVI, l’exuberància decorativa del barroc, les recerques cromàtiques del segle XIX o la descomposició cubista ens proveïen d’una iconografia que, des dels àmbits de la religió, de la ciència, de l’estètica, de l’economia o de la poesia, entre d'altres, ens explicaven multitud de històries.

1

2

3

4

Vam conèixer les característiques formals, cromàtiques i simbòliques de les flors de primavera que el Centre Verd de Girona podia proveir-nos per l'exposició: paniculata, gerberes, anthúrium, alstroemelias, hipèricums, líliums, clavells, margarites o roses. Vam descobrir que, tot i que la majoria de flors simbolitzaven allò que sempre els hi havíem atribuït, esperança, abundància, hospitalitat, alegria, amistat o fortuna, també apareixien valors que ens podien sorprendre com la modèstia, la desil·lusió o el menyspreu.

5

6

7

Un cop coneguts els referents pictòrics, les flors de què podíem disposar i les característiques d'aquestes, havia arribat el moment de posar-se a treballar. La proposta passava per escollir un conjunt d'aquestes flors i fer un ram que expliqués una història. Com havíem vist a les pintures, tot començava per la selecció de les flors i per la seva composició. Havíem de fer l'exercici d'imaginar-nos els i les artistes com a floristes que, amb meticulositat i precisió, col·locaven cada flor en el seu lloc, allà on no hi podia haver cap altra. Vam establir la seqüència de treball: primer escriuríem la història paral·lelament a la realització d'esbossos, després realitzaríem la pintura en una tela de mida 12F i finalment, el dia anterior a la inauguració de la instal·lació, faríem el mateix ram amb flors naturals i el posaríem en un gerro de terracota a on escriuríem el títol de la història. Els paràgrafs següents són fragments d'algunes d'aquestes històries:

"La flor del mar", de l'Arlet, ens descobreix l'origen de les roses blaves: "*Hi havia una vegada un roser vermell i molt eixerit. Aquest vivia sol a les muntanyes. Un bon dia, va veure passar un ocell molt decidit i li va preguntar què veia des d'allà dalt.*
-Veig de tot, però hi ha una cosa blava molt gran...
I tot decidit el roser començà a caminar i a preguntar a tots els rosers que trobava si volien conèixer el mar. Al final eren molts rosers i de tots colors. Però quan van arribar al mar, va passar una cosa estranya: el primer roser es va enamorar del mar. A partir d'aquell dia va fer roses de color blau."

8

9

10

"El que ens fa únics", de la Marina, ens parla de la diferència: "*Tots algun cop hem odiat alguna part de nosaltres, tots hem volgut canviar com som i com ens veu l'altra gent. De vegades ser especials,"diferents", ens ha apartat dels altres, però aquestes diferències són les que ens identifiquen. Cadascú té alguna cosa única, alguna cosa especial que el diferencia dels altres. Som com flors: úniques, boniques, diferents… Algunes pintades de colors vius i amb formes extravagants i precioses. Altres petites, encisadores. Altres que s'escampen per tots els prats. I altres que s'amaguen al teu jardí.*"

"Love my flowers", de la Núria, relata una història d'exclusió: "*Hi havia una vegada dues gerberes que estaven en un test amb moltes roses. Les gerberes, una taronja i l'altra rosa, es deien Maria i Alba. Les roses es separaven de les gerberes perquè eren d'una altra espècie. (...) Les dues gerberes es sentien soles, completament soles. Les roses seguien sense adonar-se que tothom és com és, i que no han de deixar apartades a la resta perquè siguin diferents.*"

"La coronació de l'hivern", de la Laura, és un oferiment a l'estació més freda: "*Tres estacions: primavera, estiu i tardor, sempre felices. Tenien el seu nom propi, sempre en parlaven de l'estació que no tenia nom. Era freda, feia que la gent és posés malalta i que tot quedés congelat. No hi*

havia cap motiu per posar-li nom. Una floreta molt trempada pensava diferent, ella sí creia que es mereixia un nom perquè, si no fos pel fred, els animals no podrien dormir durant els mesos de fred, ...”

10

11

12

“El sistema primaveral”, de la Sabrina, fa una analogia entre els astres del sistema solar i el ram de flors: “*Un dia de primavera, no se sap com, els planetes, tal i com els coneixem, es van transformar. Els planetes, les estrelles... es van convertir en flors: el sol en rosa, uns altres planetes en clavells... cada planeta d’una flor diferent.”*

*“*La Gegantessa Mireia*”*, de l'Amat, ens fa viatjar per tot el món per trobar un ram per a la seva gegantessa: “*Tothom estava buscant un ram adequat però ningú el trobava. Van decidir celebrar una junta per fer grups i separar-se per totes les ciutats del món: Girona, Barcelona, París, Nova York, Londres, Calcuta, Teheran, Ciutat del Cap, El Caire, Tòquio, Sydney, Portoalegre... (...) Va arribar Corpus i la Gegantessa Mireia va sortir amb el ram més maco del món: roses blaves a la base, alstroemelies taronges, margarites blanques i, coronant el ram, un anthurium vermell”.*

13

14

15

“Una sopa diferent”, de l'Olívia, ens cuina un plat per donar color a una ciutat grisa: “*Vet aquí, en un racó del món, una ciutat grisa sense colors i sense perfums, (...) no tenia sentit de l’humor i mai s’havia descobert un somriure d’alegria o felicitat; Mai s’havia vist color voltant per allà: ni un sol teixit, ni una sola planta, ni un sol edifici, ni una sola persona. Tots estaven sempre enfadats, tristos i amoïnats, però ningú no sabia el perquè de tot allò. Fins que un dia d’aquells dies, va aparèixer un punt de llum a l’horitzó, de color blau cel combinat amb un taronja carbassa preciós.”*

“La Malavella”, de l'Alejandro, ens narra la llegenda de la bruixa Malavella de Caldes: “*... a l'indret màgic de l'ermita de Sant Maurici, lloc on es va vèncer la senyora feudal, una dona vella, dolenta i geperuda, per alliberar al poble de Caldes dels impostos i de la por davant la desaparició constant dels seus infants. Segons diu la llegenda, la bruixa de la Malavella tenia un pacte amb el diable mitjançant el qual podia mantenir el poder sobre els vilatans, però sempre i quan cada nit*

sopés un cor de nen petit.”

El dia abans de la inauguració de l'exposició, cada participant va fer el mateix ram que havia pintat però, ara, amb flors naturals que havíem encarregat prèviament al Centre Verd de Girona. Així mateix, disposaven d'un gerro de terracota per posar-hi el ram i a on van escriure, amb la tipografia que van escollir lliurement, el títol de les seves històries. Un cop fets els rams vam muntar la instal·lació que estaria formada per les pintures, els gerros amb els rams i les històries escrites.

16

17

18

Durant els nou dies de durada, per tal d'emfasitzar el caràcter efímer de la natura morta i accelerar el deteriorament de les flors naturals, vam decidir no regar-les. Mentre els rams s’anaven fent malbé, les pintures i les històries romanien, en un diàleg entre la representació i la realitat, entre l’art i la vida.

19

20

Servand Solanilla
Professor de secundària i artista